

[Jørgen Jørgensen.]

der i Dag er Begrundelsen for, at unge søger ind til Byerne.

Men Forholdene, som de er nu, gør det nødvendigt at være i særlig Grad agtpaa-givende med Hensyn til Arbejdsanvisningen. Det at lede denne Arbejdsanvisning — og det gælder baade Arbejdsanvisningskontor-erne og Beskæftigelsesudvalgene ude over Landet — er for Tiden forbundet med et betydeligt Ansvar. I den kommende Tid er det livsvigtigt for Landets Økonomi og for hele Befolkningens Levevilkaar, at alle produktive Kræfter udnyttes, og man maa derfor for enhver Pris søge at undgaa, at der paa samme Tid er betydelig Arbejds-løshed inden for visse Omraader og Mangel paa Arbejdskraft inden for andre Omraader, og her har Arbejdsanvisningen en meget vigtig Opgave.

Jeg er naturligvis enig i, at man ikke i al Almindelighed kan sige, at hvis der er Ledighed inden for et bestemt Fag og Mangel paa Arbejdskraft inden for et andet Fag, kan man uden videre flytte den ledige Arbejdskraft derhen, hvor der er Brug for den. Det kan selvfølgelig ikke lade sig gøre. Dels vil det ikke være muligt for Familie-forsørgere, der har Bopæl i en By, at tage Arbejde langt derfra, uden at det medfører store Omkostninger, dels vil en stor Del af de faguddannede Arbejdere slet ikke være egnede til det Arbejde, der tilbydes. Det vil heller ikke være ønskeligt, set fra Samfundets Synspunkt, at rive en dygtig fag-uddannet Arbejder bort fra hans Arbejds-plads. Man kan ikke i Almindelighed sige, at naar der er Arbejdsløshed af en vis Stør-relse, maa der ikke inden for noget Erhverv være Mangel paa Arbejdskraft. Men for en stor Del af de unge arbejdsløse maa det være muligt at tage Beskæftigelse ogsaa uden for deres eget Omraade, naar de Vil-kaar, hvorunder denne Beskæftigelse til-bydes, i øvrigt er forsvarlige. Og naar nu Ændringerne i Arbejdsløshedsunderstøttel-sens Satser i det væsentlige betyder, at Familier med Børn faar den samme Under-støttelse som nu, og den væsentligste Æn-dring er den, at de unge Ikke-Forsørgere faar noget mindre end hidtil, saa synes jeg, at dette er velbegrundet paa et Tidspunkt, hvor der er rigelig Efterspørgsel efter Ar-bejdskraft inden for en Række Omraader, idet det maa være saadan, at hvis der er Brug for Arbejdskraft, maa det i særlig Grad være de unge, som søger derhen, da de ikke er saa stærkt bundet af Stedet.

Naar det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen gaar saa voldsomt mod den Ned-

sættelse af Understøttelsessatserne for de Unge — altsaa en Nedsættelse i Forhold til det, vi har nu, ikke en Nedsættelse i Forhold til det, vi havde i Tiden indtil i Fjor — synes jeg, at hans Argument ogsaa dèr i nogen Grad svækkes ved, at han selv er-kender og dokumenterer, at Ledigheden er mindst inden for disse Aldersklasser. Derfor kan det heller ikke være saa afgørende, om Understøttelsessatserne paa dette Omraade bliver lavere.

Det vigtigste er dog at skaffe Beskæf-tigelse, at skaffe de unge i Arbejde, og hvis det er saadan, hvad det ærede Medlem har Ret i — det er dokumenteret gennem de Oplysninger, vi har faaet, at Ledigheden er mindre inden for de yngre Aldersklasser end inden for de ældre — er det et yderligere For-svar for, at hvis Understøttelsessatserne skal ændres, maa det blive paa den Maade, at man forbedrer Vilkaarene for Familiefor-sørgere med Børn, og at man, naar det er nødvendigt, gør Satserne lavere for de unge, som har langt bedre Muligheder for at søge Arbejde dèr, hvor Arbejdet er, selv om det er uden for deres eget Opholdssted.

Det vigtigste for Lovgivningsmagten er, at vi gennem de Foranstaltninger, vi gennemfører, ansporer og opfordrer Landets Borgere til at deltage i nyttigt produktivt Arbejde. Arbejdsløshedsunderstøttelse og Arbejdsfordeling er nødvendige sociale Hjel-peforanstaltninger, men det produktive Ar-bejde er det vigtigste, det er det, der er Grund-laget for hele Samfundets Vel. Det er min Tro, at den sociale Hjælpeovgivning, som vi nu staar i Færd med at gennemføre, yder en forsvarlig Støtte til enhver Borger, der uforskyldt er ramt af Arbejdsløshed. Selv om det maa erkendes, at Spændvidden mellem Understøttelse og Løn er mindre, ogsaa efter dette Forslag, end den har været tidligere, saa mener jeg alligevel, at Lov-forslaget her er fuldt forsvarligt, og at det er aldeles ubegrundet, naar det ærede Med-lem Hr. Gustav Pedersen nu stiller det op og vil give det Udseende af, at det, vi nu er i Færd med at gennemføre, er en For-ringelse af Arbejdernes Kaar.

Jeg har nævnt, hvad de Ændringer i Satserne, som vi har foreslaaet, betyder i Penge, Forhøjelse for nogle og Nedsættelse for andre, men en Forhøjelse for de Grupper af arbejdsløse, som har det vanskeligst i disse Aar, Familier med flere Børn, og at der i øvrigt mellem de Satser, der her er Tale om — den Ordning vi har nu, og det, der fore-slaas —, er saa ringe Forskel, at der ikke er noget som helst sagligt Grundlag for det ærede Medlem Hr. Gustav Pedersen til at